

26-09-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাংপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - এতিয়া নাটক সম্পূৰ্ণ হ'বৰ হ'ল, ঘৰলৈ যাব লাগিব, সেইবাবে এই শৰীৰৰূপী পোচাকক পাহৰি যোৱা, নিজকে অশৰীৰী আত্মা বুলি ভাবা"

***প্ৰশ্ন:-** কোনটো আচৰিত খেল সংগম যুগতে চলে, অন্য যুগত নচলে?

***উত্তৰ:-** বিচ্ছেদ কৰাৰ খেল। ৰামে ৰাৱণৰ পৰা বিচ্ছেদ কৰায়। ৰাৱণে আকৌ ৰামৰ পৰা বিচ্ছেদ কৰায়। এয়া বৰ আচৰিত খেল। পিতাক পাহৰিলে মায়াৰ গুলি লাগি যায় সেইবাবে পিতাই শিক্ষা দিয়ে – সন্তানসকল, নিজৰ স্বধৰ্মত তিষ্ঠি থাকা, দেহৰ লগতে দেহৰ সকলো ধৰ্মক পাহৰি যোৱা। স্মৃতিত থকাৰ খুব পুৰুষাৰ্থ কৰি থাকা। দেহী (আত্মা) অভিমানী হোৱা।

***গীত:-** যি প্ৰিয়াৰ লগত আছে... (জো পিয়া কে সাথ হে...)

ওঁম্ শান্তি। অতি মৰমৰ সন্তানসকলে পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি গীত শুনিলা। প্ৰত্যেকটো কথাতে ক্ৰমানুসৰি বুলি কোৱা হয় কিয়নো এইখনক কলেজ অথবা ইউনিভাৰচিটি বুলি কোৱা, তাৰ লগতে সৎ সংগও আছে। সৎ বুলি এজনকে কোৱা হয়। তেওঁ এবাৰেই আহে। এতিয়া এই সময়ত তোমালোকে সঁচাকৈয়ে কোৱা যে আমি সত্যৰ সংগত আছো। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলেই সেই সৎ বুলি কোৱা জ্ঞান সাগৰৰ সন্মুখত বহি আছা। গোৱাও হয় – যি প্ৰিয়াৰ লগত আছে তেওঁৰ কাৰণে জ্ঞানৰ বৰষুণ। প্ৰিয়া বুলি পিতাক কোৱা হয়। তোমালোক সন্তানসকলৰ সন্মুখত প্ৰিয়াৰ জ্ঞানৰ বৰষুণ। তোমালোক সন্তানসকলে জানিছা জ্ঞানৰ সাগৰ, পতিত পাৱন এতিয়া যথায়থ আমাৰ সন্মুখত আছে। আমি পতিতৰ পৰা পাৱন তথা কাঁইটৰ পৰা ফুল হৈ আছো। ফুল হৈ গ'লে এই শৰীৰ নাথাকিব। কলিবোৰো লাহে লাহে ফুলি উঠে। হঠাতে ফুলি নুঠে। লাহে লাহে ফুলি ফুলি সম্পূৰ্ণ ফুল হৈ যায়। এতিয়া কোনেও সম্পূৰ্ণ ফুল হোৱা নাই। সেয়াতো কৰ্মাতীত অৱস্থা হৈ যায়। দেহী-অভিমানীতো অন্ততহে হ'বাগৈ। এতিয়া তোমালোক সকলোৰে পুৰুষাৰ্থ চলি আছে। এই পিতা হৈছে পাৰলৌকিক পিতা। এওঁলোক দুয়োজনে সংগমৰ অলৌকিক মাতা-পিতা হৈ গ'ল। কোনোবা কাঁইটো আছে, কোনোবা কলিও আছে। কলিবোৰ ফুলিবলৈ সময় লাগে। তোমালোক সকলো ক্ৰমানুসাৰে কলি হোৱা যি গৈ ফুল হ'ব। কোনোৱে ভালদৰে ফুলিছে, কোনোৱে আধা। এদিন সম্পূৰ্ণকৈ নিশ্চয় ফুলিব। বাগিচা নহয় জানো। জানিছা যে আমি কাঁইটৰ পৰা কলিতো হ'লো পুনৰ ফুল হৈ আছো, পুৰুষাৰ্থ কৰি আছো। কোনোৱেতো কলিতে খতম হৈ যায়, কোনোৱে অকণমান ফুলি শেষ হৈ যায়। মায়াৰ বহুত ডাঙৰ ধুমুহা আহে। চেষ্টাৰ খুলিও কোনো কোনো খতম হৈ যায়, অধঃপতিত হৈ যায়। মায়া বহুত শক্তিশালী। মায়া ৰাম আৰু ৰাৱণৰ টনাটনি যুদ্ধ। ৰাম-ৰাম বুলি কোৱা হয়। এনেকুৱা নহয় যে ত্ৰেতাযুগৰ ৰামক স্মৰণ কৰে। এই ৰাম-ৰাম পৰমাত্মাৰ কাৰণে কোৱা হয়। ৰাৱণৰ লগত ৰামৰ অন্তৰ কৰা হয়। ৰাম হৈছে পিতা, ৰাৱণ হৈছে মায়া শত্ৰু। মায়াও শক্তিশালী। এয়া এজনে আনজনৰ পৰা বিচ্ছেদ হোৱাৰ খেল। ৰামে তোমালোকক মায়া ৰাৱণৰ পৰা এৰুৱাই আছে। মায়াই আকৌ তোমালোকক ৰামৰ পৰা এৰুৱাই দিয়ে। পিতাই কয় – দেহৰ লগতে যি দেহৰ সম্বন্ধীয় আছে, সকলোকে বুদ্ধিৰে ত্যাগ কৰা। সৰ্ব ধৰ্মানি পৰিত্যেজম... (সকলো ধৰ্ম পাহৰি মোক স্মৰণ কৰা) মই অমুক হওঁ, অমুক ধৰ্মৰ হওঁ – এয়া পাহৰি নিজৰ স্বধৰ্মত তিষ্ঠি থাকা। দেহৰ সকলো ধৰ্ম ত্যাগ কৰি নিজকে অকলশৰীয়া আত্মা বুলি ভাবা। এই দুনিয়াৰ সকলো বস্তু ত্যাগ কৰা। অশৰীৰী হৈ যোৱা। মোৰ

হৈ মোক স্মৰণ কৰা। পিতাক পাহৰিলে মায়াৰ গুলি লাগি যাব। পিতাৰ স্মৃতিত থকাৰ খুব পুৰুষাৰ্থ কৰি থাকা। মায়া বহুত শক্তিশালী। পিতাৰ হোৱাৰ পাছতো মায়াই বিচ্ছেদ কৰাই পিতাৰ পৰা এৰুৱাই দিয়ে। কোনোৱেও পিতাক পৰিত্যাগ কৰিব নালাগে। আধাকল্প ধৰি তোমালোকে মোক স্মৰণ কৰি আহিছা। তোমালোকেই সম্পূৰ্ণ ভক্ত হোৱা নহয় জানো। ভক্তিও তোমালোকেই আৰম্ভ কৰিছিল। গতিকে পিতা আহি মায়াৰ পৰা এৰুৱাই দিয়ে। তেওঁ কয় – নিজকে আত্মা বুলি ভাব। এই পোচাক (দেহক) পাহৰি যোৱা। বচ, এতিয়া আমি যাব লাগে। সেই নাটকতো ভাওৰীয়া থাকে। তেওঁলোকৰো বোধ থাকে – বচ, এতিয়া 5-10 মিনিট পাছত আমাৰ খেল সম্পূৰ্ণ হোৱাৰ সময় আহিব, পুনৰ আমি ঘৰলৈ গুচি যাম। খেল সম্পূৰ্ণ হোৱাৰ সময়ত এয়া বুদ্ধিত থাকে, আৰম্ভণিত নাথাকে। তোমালোকেও বুজি পোৱা আমাৰ 84 জন্ম পুৰা হ'ল। বাকী কিমান সময় আছে? তোমালোকে ক'বা আমি কেতিয়া স্বৰ্গ বা সুখধামলৈ যাম? কিন্তু পিতাই কয় – এই জীৱনটোকতো বহুত মূল্যবান, অমূল্য বুলি কোৱা হয়। তোমালোকে শ্রীমতত বহুত শ্ৰেষ্ঠ সেৱা কৰা। কেৱল তোমালোক পাণ্ডৱসকলেহে শ্রীমতত চলা। গীতা আদিত এইবোৰ কথা নাই। এই বাবাই বহুত শাস্ত্ৰ আদি পঢ়িছে, গুৰুৰ শৰণ লৈছে। সকলো ভাওৰীয়াসকলৰ যি কাৰ্যকলাপ, সেয়া সকলো তোমালোকে জানা। শাস্ত্ৰতো পাছত ৰচনা কৰিছে। তেওঁলোকে কি জানিব? এয়াও নাটকত খেল ৰচি থোৱা আছে। গীতা-ভাগৱত আদি সকলো নিজৰ নিজৰ সময়ৰ পুনৰাবৃত্তি হ'ব। গীতা হৈছে মাতা-পিতা। গীতাক মাতা বুলি কোৱা হয়। আন কোনো গ্ৰন্থক মাতা বুলি কোৱা নহয়। ইয়াৰ নামেই হৈছে “গীতা মাতা”। অচ্ছা, সেয়া কোনে ৰচিলে? প্ৰথমতে পুৰুষে স্ত্ৰীক তুলি লয় নহয় জানো। পুৰুষে যেতিয়া বিয়া কৰায় তেতিয়া মুখেৰে কয় – এওঁ মোৰ স্ত্ৰী। গতিকে ৰচতা হ'ল নহয়নে। পাছত তেওঁৰ দ্বাৰা সন্তান জন্ম হয় তেতিয়াও কয় এয়া আমাৰ হয়। সন্তানেও কয় এয়া মোৰ পিতা। তোমালোকো বাবাৰ মুখ বংশাৱলী হোৱা। তোমালোকে কোৱা – বাবা, আমি আপোনাৰ। ইমান সময় আমি মায়াৰ মতত চলি আহিছো, এতিয়া আপোনাৰ মতত চলিম। মায়াই কোনো মুখেৰে মত নিদিয়। কৰ্মই এনেকুৱা কৰায়, ইয়াততো পিতাই বহি মুখেৰে বুজায়।

তোমালোক সকলোৱে হৈছা ভাৰতবাসী। জানিছা যে ভাৰতেই শিৱৰ মুকুট আছিল। এতিয়া দুয়োটা মুকুটেই নাই। দৈৱীও নহয়, পৰিত্ৰও নহয়। হাৰ হ'লিনেচ, হিজ হ'লিনেজ (মহামান্য) বুলি গায়নো আছে। স্ত্ৰী-পুৰুষ দুয়োজনকে কয়। সন্ন্যাসীসকলক হিজ হ'লিনেজ বুলি কয়। কিন্তু সেয়া প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ নহয়। প্ৰবৃত্তি মাৰ্গত স্ত্ৰী-পুৰুষ দুয়োজনে পৰিত্ৰ হৈ থাকে। সত্যযুগত দুয়ো পৰিত্ৰ হয়েই যাক সম্পূৰ্ণ পৰিত্ৰ বুলি কোৱা হয়। আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটাই পৰিত্ৰ হৈ থাকে। ইয়াত পতিত দুনিয়াত দুয়োজন পৰিত্ৰ হৈ থাকিব নোৱাৰে। তোমালোকে এতিয়া পিতাৰ সন্মুখত গুনি আছা, যাক জ্ঞানৰ বৰষুণ বুলি কোৱা হয়। সেয়া হ'ল বিহৰ বৰষুণ, এয়া হৈছে জ্ঞান অমৃতৰ বৰষুণ। গোৱা হয় নহয় – অমৃত এৰি বিহক কিয় পাণ কৰা। তোমালোকে এতিয়া জ্ঞান অমৃত পাই আছা। ভক্তিমাৰ্গতো এনেকৈ কেৱল গায়নহে কৰি থাকে। এতিয়া তোমালোকে বাস্তৱত জ্ঞান অমৃত পোৱা, ইয়াৰ কাৰণেই অমৃতসৰ নাম হৈছে। বাকী এনেকুৱা পুখুৰীতো বহুত আছে। মানসৰোবৰো আছে নহয়নে। মানসৰোবৰ, মনুষ্যৰতো সৰোবৰ সেয়া নহয়। এয়া হৈছে জ্ঞান অমৃতৰ সৰোবৰ, ইয়াকে জ্ঞান মানসৰোবৰ বুলিও কোৱা হয়। জ্ঞান সাগৰো আছে। কোনোবা নদী, কোনোবা নলা, কোনোবা পুখুৰী, ক্ৰমানুসৰি হয়। সন্তানসকলে বুজি পাইছে, কল্পৰ আগতেও পিতাই বুজাইছিল আকৌ বুজাই আছে। তোমালোকে নিশ্চয় আছে যে আমি বাবাৰ পৰা ৰাজযোগ শিকি আছো। যাৰ দ্বাৰা কল্পৰ আগতেও আমি স্বৰ্গৰ মালিক হৈছিলো। প্ৰজাযো ক'ব আমি মালিক হওঁ। ভাৰতবাসীয়ে নকয় জানো যে আমাৰ ভাৰত সকলোতকৈ উচ্চ আছিল। এতিয়া আমাৰ ভাৰত সকলোতকৈ নীচ। আমাৰ ভাৰত বহুত শ্ৰেষ্ঠাচাৰী আছিল, এতিয়া আমাৰ ভাৰত বহুত ভ্ৰষ্টাচাৰী হৈ গৈছে। আন কোনো খণ্ডৰ বাবে এনেকৈ কোৱা নহয়। সকলো ধৰ্মাৱলম্বীয়েও জানে যে ভাৰত প্ৰাচীন আছিল আৰু

তেতিয়া আমি নাছিলো। সত্যযুগত নিশ্চয় কেৱল ভাৰতবাসীয়ে থাকিব। গায়নো আছে যীশুখ্ৰীষ্টৰ ৩ হাজাৰ বছৰ আগতে ভাৰতেই আছিল আৰু আন কোনো ধৰ্ম নাছিল, নতুন দুনিয়াত নতুন ভাৰত আছিল। এতিয়া পুৰণি ভাৰত। ভাৰত স্বৰ্গ আছিল। কিন্তু কাৰো বুদ্ধিত ভালকৈ নবহে। এয়াতো বহুত সহজ বুজিবলগীয়া কথা। পিতাই তোমালোকক বুজাই আছে। তোমালোকে ব্যৱহাৰিকভাৱে কৰ্ম কৰি আছা। পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি সঁচা ব্যাস হ'ব লাগে। সঁচা গীতা শুনাব লাগে। তোমালোকেতো কোনো কিতাপ আদি হাতত ল'ব নালাগে। তোমালোক হৈছে জ্ঞানী-যোগী (Rup and Basant)। তোমালোকৰ আত্মাই পিতাৰ পৰা গীতা জ্ঞান শুনে। তোমালোকৰ বুদ্ধিত এজনে পিতা আছে আৰু কোনো গুৰু-গোঁসাই, সাধু-সন্ত আদি তোমালোকৰ বুদ্ধিত নাই। তোমালোকে ক'বা আমি জ্ঞান সাগৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ পৰা শুনো, যাক "সৎ শ্ৰী অকাল" বুলি কোৱা হয়। কিমান মিঠা শব্দ। শিখসকলে বহুত ডাঙৰকৈ কয় সৎ শ্ৰী অকাল...।

ইয়াত তোমালোক সন্তানসকলে জ্ঞানৰ নৃত্য কৰা, সেয়েহে কোৱা হয় - সত্যত আছা যদি আনন্দত নাচি থাকা। আকৌ তোমালোকে তাত গৈ ৰাস-বিলাস কৰিবা। মীৰায়ে ধ্যানত ৰাস আদি কৰিছিল। কিন্তু তেওঁ ভক্তি কৰিছিল। তোমালোকে কোনো ভক্তি নকৰা। দিব্য দৃষ্টিদাতা পিতাই নিজে তোমালোকক পঢ়াই আছে। বহুত সন্তানে সাক্ষাৎকাৰ কৰি থাকে তেতিয়া মানুহে ভাবে - এয়াতো যাদু। সন্তানসকলে পঢ়াৰ মাজতে ফুৰা-চকাও নকৰে জানো। তোমালোকৰ বাবেও এয়া হৈছে খেলা-ধূলা। এয়া কোনো বিষয় (subject) নহয়, ইয়াৰ নম্বৰ নাথাকে। খেলা-ধূলাত নম্বৰ নাথাকে। ইয়াতেও যিসকলে এই খেলা-ধূলাত ব্যস্ত থাকে, তেওঁলোকে জ্ঞানৰ বাবে নম্বৰ নাপায়। এয়াতো খেল হয়। ইয়াক অব্যক্ত খেল বুলি কোৱা হয়। সেয়া হৈছে ব্যক্ত খেল, এয়া অব্যক্ত খেল। ৰাস আদি কৰাসকলে নম্বৰ নাপায়, সেয়েহে বাবাই কয় - ধ্যানতকৈ জ্ঞান ভাল, শ্ৰেষ্ঠ। ধ্যানতো কেৱল লক্ষ্য-উদ্দেশ্যৰ সাক্ষাৎকাৰ। এয়া হৈছেই ৰাজযোগ। লক্ষ্য-উদ্দেশ্য বুদ্ধিত আছে। সেয়াতো এই দুচকুৰে দেখে - মই অমুক হ'ম। ইয়াততো এয়া তোমালোকৰ ভৱিষ্যতৰ লক্ষ্য-উদ্দেশ্য। ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী হ'ব লাগে। পুনৰ তোমালোক মহাৰাজা-মহাৰাণী হোৱা। লক্ষ্য-উদ্দেশ্য অবিহনে যদি কোনোবাই কলেজত যায় তেওঁক কি বুলি ক'বা? ভাৰতত আৰু যিবোৰ সৎসংগ আছে তাত কোনো লক্ষ্য-উদ্দেশ্য নাই। ইয়াক ইউনিভাৰচিটি বুলিও ক'ব পাৰা, পাঠশালা বুলিও ক'ব পাৰা। সৎসংগক কেতিয়াও পাঠশালা বুলি কোৱা নহয়।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা আমি পতিত-পাৱন ঈশ্বৰীয় পিতাৰ ইউনিভাৰচিটিত পঢ়ো। গোটেই ব্ৰহ্মাণ্ডক তোমালোকে পৱিত্ৰ স্বৰ্গ কৰি তোলা। নিজৰ কাৰণে এই ব্ৰহ্মাণ্ডক স্বৰ্গ কৰি তোলা, যিয়ে গঢ়িব তেওঁলোকেই পুনৰ ৰাজত্ব কৰিব। এনেকুৱাতো নহয়, সকলোৱে স্বৰ্গৰ মালিক হ'ব। যিসকল পুৰা নৰকবাসী, যিয়ে দ্বাপৰৰ পৰা ভক্তি কৰিছে তেওঁলোকেই স্বৰ্গবাসী হ'ব। বাকী সকলো মনুষ্য সৰিয়হৰ বীজৰ দৰে পিছা গৈ খতম হৈ যাব, আত্মাসকল পিতাৰ ওচৰলৈ উভতি যাব। কিমান ডাঙৰ বিনাশ হ'ব! এতিয়াতো বহুত প্ৰজা আছে। বহি বহি কিমান গণিবা। সঠিকভাৱে হিচাব কৰিব নোৱাৰিবা। দুনিয়াত কিমান মানুহ আছে। এই সকলো খতম হৈ যাব। সন্তানসকলক বটবৃক্ষৰ (বেনেন ট্ৰি) দৃষ্টান্তও দিয়া হৈছে। কলিকতাত বহুত ডাঙৰ গছ আছে, তাত মূল কাণ্ড (আধাৰ) নাই, বাকী গোটেই গছ থিয় হৈ আছে। এতিয়া দেৱী-দেৱতা ধৰ্মও আছে কিন্তু তাৰ নাম প্ৰায় লোপ হৈ গৈছে। এনেকৈ নকয় যে আধাৰ নায়েই, পচি যোৱাও কিবা নহয় কিবা চিহ্ন থাকিব নহয়নে। প্ৰায় লোপৰ অৰ্থই হৈছে অলপ বাকী থকা। চিত্ৰ আছে। ভাৰতত লক্ষ্মী-নাৰায়ণে ৰাজ্য কৰিছিল। এয়াতো বহুত সহজ কথা কিন্তু মায়া ৰাৱণে বুদ্ধিত তলা লগাই দিয়ে। পৰমপিতা পৰমাত্মা হৈছে বুদ্ধিৱানৰো বুদ্ধি। মনুষ্যৰ বুদ্ধি আছে কিন্তু তলা লাগি আছে। পাথৰ বুদ্ধি হৈ গৈছে। এতিয়া বাবাই পুনৰ তোমালোকক পাৰস বুদ্ধিৰ কৰি তোলে। আত্মাক গঢ়ি তোলে। বুদ্ধি আত্মাত নাথাকে জানো। কোৱা হয়

নহয় – তুমিতো পাথৰ বুদ্ধিৰ, ভেড়াৰ বুদ্ধিৰ। ইয়াতো এনেকুৱা। যিমানে নুবুজোৱা তথাপিও বুজি নাপায়, শ্ৰীমতত নচলে। শ্ৰীমতে সদায় কয় – সন্তানসকল, অন্ধৰ লাখুটি হোৱা। শুনিব আৰু পাছত আনক শুনাব লাগে সেইবাবে সেৱাৰ বাবে দূৰলৈ যাবলগীয়া হয়। এঠাইতেতো বহি যাব নালাগে।

তোমালোকে জ্ঞান আৰু যোগ শিকি আছো। ইয়াত তোমালোক শিৱবাবাৰ সন্মুখত বহি আছা। সহজ ৰাজযোগ শিকি আছা – উত্তৰাধিকাৰ লোৱাৰ বাবে। তোমালোক আহিছা বিষ্ণুপুৰীৰ ৰাজধানী ল'বলৈ। বিষ্ণুৰ বিজয় মালা তৈয়াৰ হ'ব। এতিয়া তোমালোকে নাটকৰ ৰহস্য ভালদৰে বুজি পাইছা। তোমালোকে জানিছা যথাযথ দৈৱী সাৰ্বভৌমত্ব আছিল। সত্যযুগৰ আদিতে ৰজা-ৰাণী আছিল। এতিয়া কলিযুগৰ অন্তত কোনেও ৰজা-ৰাণী বুলি ক'ব নোৱাৰে। কিন্তু চৰকাৰক সহায় কৰে সেয়েহে 'মহাৰজা' উপাধি পাই যায়। সেই চৰকাৰেও উপাধি দিছিল 'ৰায় চাহেব', 'ৰায় বাহাদুৰ' আদি। এতিয়াতো তোমালোকে বাস্তৱত শ্ৰেষ্ঠ উপাধি লাভ কৰি আছা। তোমালোক হাৰ হ'লিনেজ, হিজ হ'লিনেজ মহাৰজা-মহাৰাণী হ'বগৈ। তোমালোকৰ দ্বৈত মুকুট আছে। প্ৰথমতে হয় পৱিত্ৰ ৰাজ্য, পাছত অপৱিত্ৰ ৰাজ্য। এতিয়া পুনৰ অপৱিত্ৰ, কোনো ৰাজ্য নাই। প্ৰজাৰ প্ৰজাৰ ওপৰত ৰাজ্য। নাটকক বুজিব লাগে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) নিতৌ জ্ঞান অমৃতৰ মান-সৰোবৰত স্নান কৰি আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটাকে পৱিত্ৰ কৰি তুলিব লাগে। মায়াৰ মত এৰি পিতাৰ মতত চলিব লাগে।
- (2) এয়া হৈছে অমূল্য সংগমৰ সময়, এই সময়ত শ্ৰীমতত চলি সেৱা কৰিব লাগে। সঁচা ব্যাস হৈ সঁচা গীতা শুনিব লাগে আৰু শুনাব লাগে। জ্ঞানী-যোগী হ'ব লাগে।

***বৰদান:-** সম্বন্ধত সন্তুষ্টতা ৰূপী স্বচ্ছতাক ধাৰণ কৰি সদায় বোজা মুক্ত আৰু আনন্দিত হৈ থাকোতা সঁচা পুৰুষাৰ্থী হোৱা

গোটেই দিনত বিভিন্ন ধৰণৰ আত্মাৰ সম্বন্ধলৈ অহা যায়। তাৰ ভিতৰত পৰীক্ষা কৰা যে গোটেই দিনটোত নিজৰ সন্তুষ্টতা আৰু সম্বন্ধত অহা অন্য আত্মাসকলৰ সন্তুষ্টতা কিমান শতাংশ থাকিল? সন্তুষ্টতাৰ লক্ষণ হ'ল নিজেও মনেৰে বোজা মুক্ত আৰু আনন্দিত হৈ থাকিব আৰু অন্যও আনন্দিত হৈ থাকিব। 'সম্বন্ধত স্বচ্ছতা' অৰ্থাৎ সন্তুষ্টতা এয়াই সম্বন্ধৰ স্বচ্ছতা আৰু পৰিচ্ছন্নতা, সেইবাবে কোৱা হয় সত্যত থাকিলে সদায় নাচি থাকিব পাৰিবা। সঁচা পুৰুষাৰ্থীয়ে সদায় আনন্দত নাচি থাকিব।

***শ্লোগান:-** যাৰ কোনো কথাৰে দুখ নাথাকে, তেৱেঁই বেগমপুৰৰ নিচিন্ত বাদশ্বাহ।

!!ওঁ শান্তি!!
